

ved Kommunerne faar Adgang til at erholde Refusion af en Del af Udgifterne til Arbejdsløse vedrørende *forholdsvis mindre betydelige kommunale Arbejder*, som vedkommende Kommune iværksætter for at skaffe de i Kommunen boende arbejdsløse Beskæftigelse i Stedet for at henvise disse til at søge offentlig Understøttelse hos Kommunen, og man har derfor udarbejdet Forslag til Opretholdelse af denne Lovgivning. Hvad derimod angaar *større kommunale Arbejder*, maa det forventes, at Kommunerne vil benytte sig af Adgangen til Tilskud fra Statskassen efter det foran omtalte Forslag til Lov om Beskæftigelse af arbejdsløse, saafremt dette Forslag ophøjes til Lov.

Ved Forslagets Udarbejdelse har man i det væsentlige bygget paa Bestemmelserne i Loven af 31. Marts 1937, saaledes med Hensyn til, hvilke Arbejder der kan godkendes som henhørende under Loven, den praktiske Administration af Loven gennem det for hver Amdsraadsreds nedsatte Nævn, og andre Enkeltbestemmelser, herunder ogsaa om, hvornaar en Person har fyldestgørende Grund til at vægre sig ved at overtage anvist Arbejde, der er godkendt som henhørende under Loven.

Som afvigende fra Loven af 31. Marts 1937 indeholder Forslaget navnlig følgende Bestemmelser:

Ifølge § 1, Stk. 4, i Loven af 31. Marts 1937 kunde Udgifterne til Arbejdsløse anmeldes til *mellekommunal Refusion* med et Beløb af 50 Øre pr. Arbejdstime, dog at Refusionen normalt ikke kunde overskride 50 pCt. af Lønnen. Efter § 2 i Lov Nr. 100 af 14. April 1937 om en *fælleskommunal Udligningsfond* blev der af denne Fond ydet Tilskud til Kommunerne med $\frac{3}{10}$ af de Udgifter, der i Henhold til Loven af 31. Marts 1937 kunde anmeldes til mellekommunal Refusion, saaledes at Kommunerne herefter af den i § 1, Stk. 4, omhandlede Del af Udgifterne til Arbejdsløse fik de $\frac{3}{10}$ refunderet fra Udligningsfonden, medens de resterende $\frac{7}{10}$ blev refunderet gennem den mellekommunale Refusion.

Man har nu fundet det rimeligt, ogsaa for at lette Kommunernes Byrder med Hensyn til deres Andel af det mellekommunale Refusionsforbunds Udgifter, at lade Tilskuddet til Dækning af en Del af Udgifterne til Arbejdsløse vedrørende Arbejder som de omhandlede, *fuldt ud afholde af Udligningsfonden*, og der er derfor i § 1 stillet Forslag om, at den Del af Udgifterne, der efter den tidligere Lov kunde anmeldes til mellekommunal Refusion, nu afholdes af Udligningsfonden. Lovens Titel er derfor ogsaa udformet i Overensstemmelse hermed.

Ifølge § 1, Stk. 3, Nr. 2, i Loven af 31. Marts 1937 skulde Vilkaarene med Hensyn til Arbejdstid fastsættes saaledes, at det blev af Interesse for de arbejdsløse at faa Beskæftigelse ved disse Arbejder fremfor at oppebære Understøttelse, men at det dog stadig var af Interesse for dem at finde Beskæftigelse ved andet Arbejde. Der var saaledes ikke givet bestemte Regler for, hvormeget Arbejdstiden skulde nedsættes i Forhold til den normale Arbejdstid. Man har imidlertid fundet det rigtigst, at der nu — i Lighed med Bestemmelsen i § 11, Stk. 2, i Forslaget til Lov om Beskæftigelse af arbejdsløse — fastsættes som almindelig Norm en bestemt, nedsat Arbejdstid. Det er derfor i Forslagets § 1, Stk. 3, foreslaaet, at Arbejdstiden ved de heromhandlede Arbejder i Almindelighed skal fastsættes til 36 Timer pr. Uge for Forsørgere og 30 Timer pr. Uge for Ikke-Forsørgere.

Endelig har man foreslaaet, at Andragender om Godkendelse af Arbejder for Københavns og Frederiksberg Kommuner Vedkommende skal behandles af det i Forslaget til Lov om Beskæftigelse af arbejdsløse omhandlede Beskæftigelsesudvalg, og — efter derom over for Socialministeriet fremsat Ønske — at der kan vælges Stedfortrædere for Medlemmerne af Nævnene.

Lovens Gyldighedsperiode foreslaas til 2 Aar med Ikrafttræden straks.